

Echo's uit het verleden

Het Basilius college zingt het lied *Un soir du neige*, gecomponeerd door Francis Poulenc.

Elke boom heeft zijn plaats in de lucht
Elke steen zijn gewicht op aarde
Elke beek zijn levend water
Maar wij hebben geen vuur.
De nacht, de kou, de eenzaamheid
Ik werd zorgvuldig opgesloten
Maar de takken zochten hun weg in de gevangenis
Rond mij vond het gras de lucht
Ze sloten de hemel
Mijn gevangenis is ingestort.

De lezing van vandaag komt uit het Evangelie volgens Lucas, hoofdstuk 9, vanaf vers 51.

Tijdens zijn reizen komt Jezus midden in een eeuwenoud conflict terecht tussen Joden en Samaritanen. Hij is op weg naar Jeruzalem; in de ogen van de Samaritanen is dat genoeg om Hem te vervloeken. Hoe moet het voor Jezus geweest zijn om zo onthaald te worden?

Zijn leerlingen zijn verontwaardigd en willen terugslaan, maar Jezus heeft hier geen tijd voor. Kan je je inbeelden wat Hij gezegd heeft, wat zijn berispende boodschap inhield? Hoe zijn stem klonk, hoe Hij keek toen hij dit zei?

Welke echo's van een gelijkaardige situatie kan je in je eigen leven horen, of in het leven van de hedendaagse wereld?

Probeer, wanneer je de lezing opnieuw beluistert, aan te voelen hoe het was voor de verschillende personages in het verhaal; hoe ze zich voelden toen dit alles gebeurde.

Hoe reageer je op wat je hier hebt gezien? En, omgekeerd, hoe geeft God jou antwoord?